

Missionsrörelsen

»Levande kristen tro sätter människor i rörelse. I rörelse mot medmänniskans grundläggande behov, andligt, själsligt, kroppsligt liksom en vördnad för allt skapat. Kyrkan är ett redskap för att förverkliga Guds vilja i världen, inte ett mål i sig. De som vill dela denna tro och är döpta till Kristus är döpta in i en livslång missionärskallelse.»

Så börjar biskop Hans-Erik Nordins pastorala brev om mission, *Gå över gränser*, som sändes ut till hela Strängnäs stift i början av detta år (länk till brevet finns på svenskakyrkan.se/strangnasstift/mission2013). Alla församlingar, medarbetare och kyrkoråd får det, för att signalera att mission är 2013 års tema i detta stift, något som alla har ansvar att tänka igenom, planera för och handla fram emot. Det är ett försök att just sätta hela stiftet i rörelse, att delta i Guds sändning, *missio*, till världen.

Det är ett träffande anslag till en på många sätt statisk och trögrörlig kyrka. Svenska kyrkan tronar gärna på minnen från fornstora dar som få andra minns. En bild ur verkligheten: En man kommer fram till prästen i rundkrage som med några medarbetare står och delar ut information på det stora köpcentret. Han uttrycker sin glädje över att se en kristen präst och undrar var han kommer ifrån. »Svenska kyrkan» – nej, den har han aldrig hört talas om och den rödgula loggan med kungakronan i korset har han aldrig sett. »Kunskap om kristen tro är ytterst fragmentarisk och ibland näst intill obefintlig», och »Sverige utgör idag ett missionsland», som brevet formulerar den svenska verkligheten. I det läget är det farligt för kyrkan att fastna i självbilden »folkkyrkan», som så lätt förstås som att folket är i kyrkan och ingen missionsrörelse behövs. Därför är biskopsbrevets återkommande betoning av hur nödvändigt det är med uppbrott och rörelse över både verkliga och självgjorda gränser så uppfriskande realistisk.

Nusituationen är, påpekar brevet, att de missionsfält i tredje världen, som Svenska Kyrkans Mission en gång startade och »hade» och sände ut missionärer till, sedan länge är självständiga och (i Etiopien och Tanzania) så snabbt växande att deras medlemsantal närmar sig det i världens största lutherska kyrka, Svenska kyrkan. Vad mission är måste beskrivas på ett helt annat sätt, och ta sin utgångspunkt i teologin, läran om Gud. Som det samtida missionstänkandet gör hävdar *Gå över gränser* att »Missionen börjar i Gud», den är hans sändning. Gud sänder skapelsen in i existens och liv, vilket innebär människans uppdrag att stå upp för och kämpa för det som är gott och ger liv. Han sänder sin Son att rädda världen från ondskans och dödens sjukdom. Han sänder sin gud-inAndade Kropp, kyrkan, in i världen med evangeliets kraft att rädda.

Denna trinitariska ecklesiologi/missiologi påverkar hur kyrkans identitet uppfattas och framställs i brevet. Evangeliet om Jesus Kristus står i centrum, och kyrkans grundläggande uppgift kan beskrivas som att dela liv, dela bördor och dela tro med sin värld – ett annat sätt att formulera KO:s tal om kyrkans fyra grundläggande uppgifter. Med betonande av att dessa tre uppdrag egentligen är ett sammanhängande helt, en »helhetsförståelse av vad det är att

vara kyrka och bära fram evangeliet om Jesus Kristus i vår tid», går brevet in på uppdragets delar.

Att dela liv har sin tyngdpunkt i kyrkans sakramentala liv i liturgen, att dela bördor är en beskrivning av diakonin med både individuella och socialetiska/politiska dimensioner. Men lika döda som ord utan handling är, lika stumma är gärningar utan ord. En dialogiskt präglad förkunnelse och undervisning är nödvändig i kyrkan för att dela med sig av sin tro. Och den bärs främst av vanliga kristna i sin vardag – inte av de anställda, påpekar biskopen klarsynt. Vi måste vara medvetna om att vi möter tro överallt, både andra religioners tro och vår vetenskapstroende mer eller mindre ateistiska nutidskultur, som noga besedd också är ett trosval. Mötet måste ske i ödmjukhet, men också i den frimodighet som det ger att vara sänd av Gud – det är biskopsbrevets budskap till sina läsare. En glad, meningsfull och uppmuntrande signal till hela kyrkan om vad hon verkligen är till för!

Var det etiopierna som stängde dörren?

Den etiopiska Mekane Yesus-kyrkan meddelade i början av februari 2013 att den nu sade upp nattvardsgemenskapen med Svenska kyrkan, ELCA och andra lutherska systerkyrkor som infört hel acceptans och kyrklig vigsel av enkönade äktenskap. Ärkebiskopen kommenterade, enligt Kyrkans Tidning (8 febr): »Vi smäller inte igen några dörrar». Till skillnad från de där oborstade afrikanerna alltså.

Dock nämner han i samma intervju att Svenska kyrkan fått ett officiellt brev från den etiopiska systerkyrkan 2010 om att kyrkogemenskapen skulle komma att brytas, om inte Svenska kyrkan ändrade sitt beslut att låta homosexuella gifta sig i kyrkan. Mekane Yesus-kyrkan bad i brevet, med hänvisning till Guds Ord och vår gemensamma lutherska respekt för detta, att Svenska kyrkan skulle omvända sig på denna punkt. Men detta ohemula krav avvisades i ärkebiskopens svarsbrev med några ord om att vi alla behöver omvända oss från allt möjligt, och att vår speciella situation i Sverige gjort det nödvändigt både att ta detta beslut, och att göra det utan att inkludera etiopierna i de samråd i frågor som berör gemenskapen mellan de två kyrkorna som utlovats i skriftliga avtal. Var det inte där dörren slog igen?

Ärkebiskopen påpekar också bekymrat att »När de säger att nattvardsgemenskapen är bruten blir det väldigt knepigt för dem att vara kvar i Lutherska världsförbundet». Ack ja, naturligtvis måste vi i fulltonig omsorg om dessa burdusa etiopier utesluta dem. Och då blir det förstås en naturlig konsekvens att det bistånd som Mekane Yesus eventuellt får av Lutherska världsförbundet måste dras in – liksom det som kommer från Sverige. »Vi kommer inte att fortsätta att ge ekonomiskt stöd till kyrkan, det kommer att fasas ut snabbt», som chefen för ekumenikenheten på kyrkokansliet i Uppsala formulerar det med svensk effektivitet. Ja, varför jobba med teologiska argument, när man kan ta till ett i Sverige mycket

starkare argument – uteblivna pengar? Någonstans tycker man sig höra ekot av en dörr som smäller igen ...

»Vår kyrka har gått från att vara en brobyggarkyrka till en brorivarkyrka, som i sin iver att följa med sin tid glatt och medvetet förstör uppnådd enhet och trampar sönder gammal samhörighet i tro och liv.» Så sa vi i nr 12/2010. Tyvärr är det lika sant idag.